

ASLAK NORE

**DE VAL
VAN
DE SPION**

Vertaling Maud Jenje

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright 2025 Aschehoug AS, Oslo
Oorspronkelijke titel: *Alliansen*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Maud Jenje
Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer
Omslagbeeld: © Evelina Kremsdorf / Trevillion Images
Foto auteur: © Javad Parsa
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2054 9
ISBN 978 94 027 7755 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk augustus 2026

Deze vertaling is tot stand gekomen met de financiële steun van NORLA.

De quote op blz. 7 komt uit de Franse film *Les Nuits de la pleine lune*, geregisseerd en geschreven door Éric Rohmer.

Originele uitgave verschenen bij H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo.
Uitgegeven door bemiddeling van Winje Agency A/S, Noorwegen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

Aftellen

Zoals gewoonlijk wanneer ze 's avonds voor de jongens zorgde, had Sonja hen ook nu gevoed en in bad gedaan, hun tanden gepoetst en ze een gestreepte wollen pyjama aangetrokken. Daarna had ze hun voorgelezen. In eerste instantie hadden de ouders erop gestaan dat het in het Russisch moest, maar de wereld was veranderd en ze hadden ermee ingestemd dat de au pair in het Oekraïens mocht voorlezen. Het Russisch was besmet, voor haar een taal van oorlog en terreur, die ze niet meer wilde spreken.

Daarna was ze tussen de jongens in slaap gevallen. Ze gaf de voorkeur aan die korte slaapjes. De lange nachten waren erger, want dan kwamen de dromen waarin drones en supersonische raketten op haar geboortestad werden afgevuurd. Die raakten flatgebouwen die instortten, en het geschreeuw van de mensen die in de brokstukken vastzaten kon ze nog altijd horen.

Sonja werd wakker van de deur die openging. Ze had hoofdpijn; voelde zich uitgeput na de dag.

Sverre stak zijn hoofd om de hoek. 'Heb je bij de jongens geslapen?'

Zijn wangen waren roder en zijn stem klonk een octaaf hoger dan normaal. Hij had vast een paar borrels gedronken met het gezelschap beneden in het prieel.

Ze knikte versuft.

'Wat mij betreft kan je weekend beginnen,' vervolgde hij. 'Maar ik ben net uitgedaagd voor een avondduik. Zou jij het fort nog even kunnen bewaken terwijl we een snelle duik nemen?'

'Het is al laat, het water is ijskoud. Ben je gek?'

Hij glimlachte zelfverzekerd in de deuropening. 'Wij zijn Noren.'

Sonja haalde haar schouders op en hij verdween om zich om te kleden. Kort daarna kwam hij terug, met een handdoek over zijn schouder, Havaianas aan zijn voeten, en slechts gekleed in een gele zwembroek. Hij sloot de deur achter zich.

Even aarzelde ze. Ze kon doen wat hij zei, wachten tot hij terugkwam, beleefd knikken en teruggaan naar de hut op de Klif. Ze had het winnende lot getrokken: de mogelijkheid om naar Noorwegen te komen. Waarom had

ze ermee ingestemd? Misschien omdat ze Oekraïens was, of omdat ze verliefd was?

Sonja bleef even roerloos zitten, haalde diep adem en stond op.

Dit was haar kans.

Sverres kleding hing netjes over een stoel in de badkamer. Ze viste zijn telefoon en sleutels uit zijn broekzak. De oudste zoon des huizes, Lille-Thor, mocht ze dankbaar zijn dat hij de schermcode kende. De vijfjarige jongen had haar trots laten zien hoe hij de telefoon kon openen.

Sonja toetste zes cijfers in. Het scherm lichtte op.

Hoelang zou Sverre weg blijven? Een paar minuten lopen naar de zwemplek, vijf minuten om te zwemmen en af te drogen, en dan weer terug omhoog. Tien minuten was de minimumschatting. Dat was de tijd die ze had.

Sonja stelde op haar eigen telefoon de timer in. Met snelle passen liep ze van het appartement naar de administratieve vleugel.

Rederhaugen was een enorm landgoed aan zee, ten westen van de hoofdstad. Haar gastgezin woonde in het grote hoofdgebouw, een eiwitkleurig bakstenen huis met drie verdiepingen en een ronde toren in een hoek. Het gebouw had een kantoorgedeelte en een privé-vleugel. Het huis was groot. De gang was donker.

Sonja bereikte de wenteltrap in de toren. De trappengang was koud. Ze daalde twee verdiepingen af, totdat ze bij de ingang van het zwembad en de oude bibliotheek kwam. Ze keek om zich heen en haar handen trilden lichtjes toen ze de sleutels probeerde. De derde paste.

Ze liep een donkere, steile trap af tot ze bij de bovenste kelderetage en een stoffige gang met een tweede, ijzeren, deur aan het einde kwam, die ze ook opende.

Toen was ze beneden. Met de zaklamp op haar telefoon scheen ze in het rond. Bijna twee minuten waren al verstreken. Sonja rilde van angst. De gang waar ze in stond was ongeveer vijftien meter lang en rook vaag naar motten. Hij eindigde in een twee meter brede muur.

Drie planken hingen aan de muur links van haar. Haar hand trilde lichtjes toen ze met de zaklamp op het punt boven de bovenhoek scheen. Ze liep dichterbij. Ja, het was een vierkante tegel in een andere grijstint dan de rest.

Wat waren de instructies ook alweer? Ze probeerde zich elk detail te herinneren. De timer tikte. 7.30, 7.25, 7.20... Sonja ademde door haar neus, sloot haar ogen en drukte haar hand tegen de tegel.

Eerst gebeurde er niets.

Het volgende moment hoorde ze een zacht gerommel in de muur. Lang-

zaam opende de muur zich voor haar en een donkere kamer werd in de steeds groter wordende opening zichtbaar. Sonja hapte naar adem.

Op dat moment begon de telefoon hard te piepen.

Niet die van haar, maar die van Sverre; het scherm flikkerde en een snepend alarmgeluid vulde de kamer.

ALARM — ALARM — ALARM.

BEWEGING GEDETECTEERD, SECTOR KELDER.

Overmand door angst hield ze het pictogram op het scherm ingedrukt, maar het piepen ging onophoudelijk door en haar werd gevraagd te verifiëren met een vingerafdruk op het scherm. Een vingerafdruk! Haar vingers waren glad van het zweet. Ze drukte op annuleren.

VOER DE CODE IN OM TE ONTGRENDELEN.

Vier cijfers. Lille-Thors geboortedag: 2804.

ONJUISTE CODE, VOER DE CODE OPNIEUW IN.

Het alarm piepte zo mogelijk nog harder.

Ze probeerde 0428, nog steeds zonder resultaat. Ze was de klos.

4082.

Het alarm stopte net zo abrupt als het was begonnen.

Het werd doodstil in de kamer. Sonja liet haar hoofd achterover zakken en slaakte een zucht van opluchting.

Nog zes minuten en vijfenveertig seconden.

Behoedzaam liep ze het gewelf binnen en ze keek rond. Het kon een oorlogsmuseum zijn. De wapens leken oud, alsof ze uit een andere tijd kwamen.

In de achterste binnenmuur was een deur. Ze deed voorzichtig de deurenklink naar beneden. Op slot. Ze haalde de sleutelbos tevoorschijn en uiteindelijk wist ze de deur te openen. Het alarm piepte opnieuw, maar nu wist ze het snel uit te zetten.

Deze kamer was kleiner dan de vorige, de vloer was bedekt met een kamerbreed tapijt. Twee grote wapenkasten stonden tegenover elkaar aan de lange wanden.

Naast de kast stond een zwarte, rechthoekige doos. Dezelfde die ze eerder die dag had gezien. Ze ging op haar knieën zitten en maakte voorzichtig het deksel open. De binnenkant leek op een grote gereedschapskist, met speciale vakjes voor de kolf, loop, het vizier en meer.

Met haar zaklamp scheen ze op de kolf en ze zag een gegraveerd symbool in de vorm van een N uit het Latijnse alfabet, met een verticale lijn in het midden. Ze wist wat het was en verstijfde. Alsof de oorlog hiér was uitgebroken. Het was het symbool van het Azovbataljon dat erin gegraveerd stond. Een wolfsangel, een wolvenval. Alle Oekraïners kenden dat symbool.

In haar verbijstering was ze vergeten de timer te controleren.
Drie minuten en twintig seconden.
Ze maakte een serie foto's met haar eigen telefoon.
Toen ze de wapenkoffer sloot en op de plek terugzette, waren er nog minder dan drie minuten over.
'Geen paniek, geen paniek,' herhaalde ze in zichzelf. Ze deed de deur naar de binnenste kamer op slot, activeerde het alarm en liep door het grote gewelf.
Nog twee minuten en vijfendertig seconden.
'Gewoon weer omhoog,' mompelde ze.
Sonja stond op het punt de trap op te gaan toen ze het geluid hoorde van een sleutel die op de verdieping erboven werd omgedraaid.
Ze glipte onder de trap. Boven zich hoorde ze voetstappen. De treden kraakten. Ze durfde geen adem te halen. De voetstappen waren vlak boven haar, rustige voetstappen, en dat maakte haar zo mogelijk nog banger.
Toen was de persoon beneden. Ze zag de gestalte met een zaklamp in de gang schijnen, in de richting van het afgesloten gewelf. Toen draaide de gestalte zich om en de lichtstraal zwaaide haar kant op.
Wat moest ze doen als ze ontdekt werd?
Maar er gebeurde niets. Ze durfde nog steeds geen adem te halen.
Ze dook weg. De gestalte in het donker scheen weer naar het gewelf.
Als ze zo hard mogelijk wegrende, zou ze vijftien meter voorsprong hebben.
Sonja stond geluidloos op. Ze haalde nog één keer adem.
Nu ren je de trap op, dacht ze, en dan terug naar het appartement. Nu!
Ze nam drie treden tegelijk. Ze had nog nooit zo snel gerend.
'Hé!
Een mannenstem galmde door de kelder.
Ze rende door naar de kelderverdieping waar de wenteltrap begon.
'Stij!' riep hij in het Oekraïens. 'Stop!'
Ze hoorde voetstappen en een zware ademhaling achter zich op de wenteltrap.
Nog één verdieping, dan kon ze de deur naar de gang op slot doen. De sleutel, ze moest de juiste sleutel hebben. Terwijl ze de laatste stappen over de tussenverdieping zette, friemelde ze aan de sleutelbos.
De eerste sleutel paste niet. De voetstappen waren vlak achter haar, het was nog maar een kwestie van seconden voor hij bij haar zou zijn.
De tweede paste. Sonja draaide de sleutel om, trok hem eruit en sloeg de deur dicht.

Ze stond in de donkere gang.

Het aftellen was voorbij; het alarm van haar timer ging af, haar hart sloeg over.

Snel liep ze terug door de donkere gang die de administratieve vleugel met het woongedeelte verbond.

Ze sloot de deur achter zich, glipte door de kamers van het appartement en schoot de badkamer in, waar ze Sverres telefoon weer in de broekzak stopte.

Kort daarna hoorde ze zijn stem.

‘Sonja, ben je daar?’

‘In de badkamer, geef me even een momentje.’

Ze bekeek zichzelf in de spiegel. Kon hij aan haar zien dat er iets mis was, hoe bang ze was?

Toen ze naar buiten stapte, stond hij nat en opgewonden te wachten.

‘Ik dacht dat ik een geluid uit de voordeur hoorde toen ik beneden binnenkwam,’ zei Sverre.

‘O ja?’

‘Misschien alleen maar inbeelding. De beveiliging is beter dan ooit. Geniet van het weekend, Sonja, ik zie je maandag. We zijn zo blij met je en het werk dat je doet, dat vergeten we je toch niet te zeggen?’

Sonja bedankte hem en ging naar buiten. Omdat het huisje van de au pair aan de rand van een hoge klif stond, heette het simpelweg de Klif. Het was een hut, met een badkamer, een slaapkamer en een gecombineerde woonkamer en keuken. De hut was ooit van Sverres grootmoeder geweest, de krankzinnig geworden schrijfster Vera Lind. Ze had zelfmoord gepleegd door van de klif te springen.

Buiten was het donker. De regen drong door haar jas.

Op het gazon voor het hoofdgebouw zag ze de buste van de oude schrijfster en die van haar zoon als twee donkere silhouetten. Beiden waren verdronken.

Geen enkele Falck sterft een natuurlijke dood, had Sverre ooit gezegd.

Sonja Malnyk zette het op een lopen.

De Orde van Vriendschap

Eerder die dag

Sverre had altijd van haar naam gehouden. Hoe die werd uitgesproken met de bijna onhoorbare ‘g’ in de tweede lettergreep en de krachtige uitgang: In-ge-borg. Net zoals hij van de betekenis van de naam hield – een samen-trekking van de Noorse vruchtbaarheidsgod Yngvi, of Freyr, en ‘burg’, het Duitse woord voor bescherming of burcht.

Een vruchtbaarheidsgodin en een burcht, dat was precies wat ze was.

Hij werd wakker na een korte nacht. De klok op het nachtkastje gaf 6.12 uur aan. Hij sloeg een arm om haar middel en kustte haar blonde haar, dat in de loop van de nacht wild en warrig was geworden als een adelaarsnest.

Op de plank boven het bed stond een ingelijste foto van hen, genomen op de Pont des Invalides in Parijs vele jaren geleden, toen ze hun verloving vierden. Hij had altijd van de glans in hun ogen op die foto gehouden. Soms miste hij die glans.

‘Klaar voor Slottsplassen?’ fluisterde hij.

Ingeborg draaide zich om naar zijn kant van het bed en glimlachte flauwtjes. ‘Zo klaar als maar kan.’

Hij streek zachtjes over haar haar. ‘Minister van Defensie, op je tweeëndertigste.’

Weinig dingen maakten meer indruk op Sverre dan jonge mensen in leidinggevende posities.

‘Minister van Defensie,’ herhaalde hij, ‘in de wereld waarin we nu leven. Het is behoorlijk overweldigend.’

‘Overweldigend,’ zei ze. ‘Waarom moet je dat in vredesnaam zeggen? Ik voel dat niet zo. Het ging sneller dan ik dacht, maar ik wist altijd al dat ik op Slottsplassen zou belanden.’

Sverre grinnikte. ‘Ben je in de ogen van anderen geworden wie je altijd al wist dat je was?’

‘Toen ik op de middelbare school zat, schreef ik een kritisch essay over de Noorse vredesdiplomatie na 1990. Ik herinner me nog steeds de woorden die de lerares gebruikte toen ze me apart nam. Ze zei dat de tekst de sfeer

van een proefschrift had en dat ze hoopte dat ik daar ooit echt de tijd voor zou nemen. Ik keek haar aan en heb gezegd dat ik eraan twijfelde, omdat ik premier, of liever nog president, van de Republiek Noorwegen wilde worden.'

Sverre hield van haar zelfvertrouwen. Het gaf hem het gevoel dat Ingeborg onder een ander gesternte geboren was dan de meeste anderen.

'Je bent tenminste geen Republikein meer, lieverd,' zei hij en hij kuste haar.

Ingeborg behoorde tot de derde generatie in een politieke dynastie. Matersfamilias, haar grootmoeder Wenche Johnsen, werd lang geleden getipt om de eerste vrouwelijke premier van het land te worden, totdat haar tienerhuwelijk met een Russische krijgsgevangene en later KGB-agent in 1977 openbaar werd gemaakt.

'De pers zal achter je aan komen,' zei hij.

Ze onderdrukte een geeuw. 'Ze komen achter jóú aan, Sverre, en dus ook achter ons. De pers is dol op partners van politici die verstrikt raken in integriteitskwesaties. Onze mensen praten met SAGA over hoe we dat kunnen vermijden.'

'Wij hebben de controle,' zei hij.

'Eerlijk gezegd denk ik dat het grootste verschil vooral praktisch zal zijn,' vervolgde Ingeborg. 'Al dat reizen. Lijfwachten, alarmen. Geen openbaar vervoer meer. Ik wilde dat we eraan konden ontkomen, Sverre, maar zo werkt de wereld niet.'

'Mijn vader was minister van Defensie. Hij haalde ons niet bepaald elke dag van de kleuterschool op, maar we zijn toch aardig goed terechtgekomen.'

'Ik dacht dat mannen normaal gesproken met een versie van hun moeder trouwden,' zei Ingeborg, terwijl ze teder langs zijn nek streek en glimlachte. 'Wil jij zeggen dat je met je vader gaat trouwen?'

'Over precies vijftien dagen,' zei hij en hij kuste haar. 'Ik kan niet wachten.'

In de keuken stond Sonja al gerstepap te koken voor de kinderen. Op de achtergrond zoemde de radio.

Hoewel Sonja wat ouder was, was de aanwezigheid van een au pair alsof er een bijna volwassen puber in huis was, dacht Sverre. Een puber zoals pubers zouden moeten zijn – iemand die schoonmaakte en voor kinderen zorgde, niet de sloddervos die ze meestal waren.

'Het was net in het nieuws dat ze de au-pairregeling willen verbieden,' zei Sonja. Ze sprak al verbazingwekkend goed Noors voor iemand die een jaar geleden was aangekomen. 'Ze zeggen dat het slavernij is.'

‘Voel je je zo?’ vroeg Sverre.

Met een schouderophalen en een raadselachtige glimlach goot ze kokend water in een cafetière. De geur van koffie steeg op uit de pot en vulde de ruimte.

‘Maak je geen zorgen over wat ze zeggen,’ zei Sverre. ‘Als het voorstel doorgaat, nemen we je gewoon in dienst met een vast contract.’

In de aangrenzende woonkamer was Sigurd al bezig met zijn eerste poging tot vandalisme. Met een paar grote passen wist Sonja te voorkomen dat hij van de vensterbank viel, waar hij de afgelopen week op had leren klimmen. De motoriek van een bijna tweejarige ontwikkelt zich snel.

Sigurd trappelde wild om zich heen toen Sonja hem in de Tripp Trappstoel tilde. Het zou een kwestie van weken zijn voordat hij uit de babysset kon klimmen. Lille-Thor van vijf kwam naar binnen gesloft en ging stilletjes aan het uiteinde van de tafel zitten.

Als laatste kwam Ingeborg de keuken binnen, gekleed in een blauwe strikblouse en met maximalistische parels in haar oren.

‘Is Margaret Thatcher opgestaan uit de dood?’ vroeg Sverre. ‘Klaar om de Falklandeilanden binnen te vallen?’

Ze gaf hem een kus in zijn haar. ‘Heb ik weleens gezegd dat je nogal grappig bent? Thatcher was een stijlicoon.’

‘Mensen,’ zei hij plechtig, terwijl hij de nog slaapdronken gezichten aan tafel om beurten aankeek. ‘Het is tijd om een nieuwtje te onthullen. Mama heeft een nieuwe baan.’

‘Mama, baan,’ zei Sigurd gapend.

‘In de praktijk betekent dat een aantal veranderingen. Ten eerste zal ik vanochtend zelf voor de jongens zorgen. Ik wil dat ze aanwezig zijn wanneer de benoeming bekend wordt gemaakt.’ Sverre glimlachte. ‘Noren stellen het op prijs als politici voor hun eigen kinderen zorgen.’

Sonja trok een verbaasde blik.

‘Ik weet het,’ zei Sverre grinnikend. ‘We zijn een beetje vreemd.’

Sonja knikte.

‘Andrea komt trouwens vandaag terug met een konvooi uit Oekraïne. Slava Oekraïne viert daarom een feestje in het prieel, dus het kan vanavond wel lawaaiig op het terrein zijn.’

Eigenlijk hadden ze Sonja moeten uitnodigen, maar Sverre had bedacht dat hij met Ingeborg naar het feest zou gaan.

‘Wil jij de jongens naar bed brengen? Dan kun je daarna nog even naar het feestje.’

‘Natuurlijk breng ik de jongens naar bed,’ antwoordde ze correct.

‘Er zullen de hele dag beveiligingsmedewerkers op het terrein aanwezig zijn,’ onderbrak Ingeborg plotseling. ‘De beveiliging wordt vanaf vandaag merkbaar strenger.’

Sonja keek in haar theekopje.

‘Maak je niet druk,’ vervolgde Ingeborg. ‘Het alarm is gebaseerd op geavanceerde kunstmatige intelligentie. Biometrische herkenning van gezichten, looppatronen en bewegingen. Wanneer jij, ik of anderen die het alarm herkent over het terrein lopen, reageert het niet.’

‘Je kunt nog steeds van de Klif springen, Sonja,’ vulde Sverre opgewekt aan. ‘Er is geen alarm daar. Aan de oostkant is de natuur zelf ons verdedigingsfort. Hoe dan ook,’ zei hij, terwijl hij in zijn handen wreef, ‘als iemand van jullie verborgen microfoons in de muren heeft geïnstalleerd, is dit het moment om ze te verwijderen.’ Hij wierp een schelmse blik rond de tafel. ‘Grapje. Maar neem een paar uur vrij, Sonja, dan zie ik je later.’

Ingeborgs telefoon trilde. ‘De chauffeur wacht beneden,’ zei ze, terwijl ze opstond.

Sverre liep mee naar de deur en sloeg een arm om haar heen. ‘Ben je nerveus?’

Ze zei niets, hij glimlachte.

‘Vergeet niet dat dit de gemakkelijkste dag van je leven als minister wordt.’

Sverre was opgetogen toen hij de deur van het woongedeelte achter zich sloot en de gang volgde naar het administratieve gedeelte van het hoofgebouw, waar hij via de wenteltrap naar het twee verdiepingen hoger gelegen kantoor liep. Op de deur hing een bronzen, gegraveerde plaquette: Sverre Falck, CEO van SAGA.

Hij voelde zijn keel lichtjes samentrekken. SAGA was een kapitaalkrachtig bedrijf met een aanzienlijke financiële portefeuille en strategisch gelegen commercieel vastgoed. Het was bijna negen jaar geleden sinds de pijnlijke machtsstrijd met zijn zus Sasha, die Sverre had gewonnen en die hem de opvolger van zijn vader Olav Falck als CEO had gemaakt, na diens plotselinge dood. De leidende positie betekende dat Sverre bestuursvoorzitter was geworden van de stichting van het bedrijf, die gedurende een groot deel van de naoorlogse periode als doel had om ‘het verhaal van Noorwegen te vertellen’.

Ingeborg als minister van Defensie en hijzelf als CEO van SAGA vormden een bijna perfecte combinatie van publieke en private macht. Al langere tijd had hij fantasieën over rode lopers en de nominatie van het machtigste koppel van het land. Zij zouden winnen, met gemak.

Tegelijkertijd wist hij dat, hoeveel hij ook van Ingeborg hield, hij degene was met de beste troeven. Ministers kwamen en gingen, terwijl de fundering van SAGA uit steen was gehouwen. Dat had zijn vader gezegd. Hoe ouder hij werd, hoe vaker Sverre de vele wijze uitspraken van zijn vader citeerde. Het familiebedrijf dat hij leidde was gebaseerd op oud geld van reders uit Bergen. Sinds zijn vader het bedrijf eind jaren zestig had opgericht, had SAGA zich ontwikkeld tot een belangrijke speler in het bedrijfsleven.

SAGA was de deep state, fluisterden de critici, maar voor Sverre was dat een compliment. In moeilijke tijden had de staat een laatste verdedigingslinie nodig als al het andere faalde. Tijdens de Koude Oorlog was Rederhau-gen een wapendepot geworden zodat het land voorbereid zou zijn op een bezetting. Zijn vader zou hebben begrepen waarom Sverre contact onderhield met de Russen. Daar was hij van overtuigd.

Een minister van Defensie moest omgaan met begrotingsgeschillen en politici van de oppositie. Als hoofd van SAGA had zijn vader in de praktijk gefunctioneerd als een soort schaduwminister van Defensie, die taken uitvoerde waarvan iedereen wist dat ze noodzakelijk waren, maar waarvoor niemand de verantwoordelijkheid durfde te nemen.

Sverre zag zichzelf als een man in dezelfde traditie. Maar wat nu, nu zijn partner daadwerkelijk minister zou worden?

Hij was een typische verzamelaar en hield van orde, en het kantoor was versierd met familiestukken en militaire artefacten. Aan de muur hing een plattegrond van Akershus Festning og Slott, het historische fort en kasteel direct aan de Oslofjord waar ze zouden trouwen. In de muur achter het bureau was de kluis ingemetseld waarin hij bijzondere, waardevolle spullen bewaarde. Nu ging hij op zijn hurken zitten, voerde de code in en opende de zware deur.

Bovenop lag de uitnodiging voor de Bilderbergconferentie in Stockholm, die hij als hoofd van SAGA de dag ervoor had ontvangen. In de heisa rond de benoeming had hij geen tijd gehad om Ingeborg te vertellen dat hij uitgenodigd was op de plek waar de westerse elite in de politiek en het bedrijfsleven elkaar ontmoetten. Die uitnodiging kreeg je niet zomaar. Sverre verheugde zich enorm.

Het doosje met de trouwring stond op de middelste plank. Hij was naar een juwelier in Parijs gegaan om hem te kopen en bewaakte de ring op de terugweg alsof die het goudtransport uit Narvik zelf was, de geheime operatie die voorkomen had dat de Noorse goudreserves in handen van Hitlers Duitsland waren gevallen. Het bruine doosje was op zich al een klein kunstwerkje. Het deksel had de vorm van een achthoek met een gouden rand en in het midden had hij hun initialen als monogram gegraveerd.

Sverre pakte het doosje voorzichtig op. Alleen al het aanraken van het suède aan de zijkanten vervulde hem met genot. Met een zucht ging het doosje open. Hij pakte de ring omzichtig uit de stof en hield hem tegen het licht. Aan de binnenkant van de ring kon hij de gegraveerde leus lezen: Ingeborg, Sverre, Thor, Sigurd – *Familia ante omnia*.

‘Familie boven alles’ was het oude gezegde van de familie Falck, maar het betekende nu iets anders. De Fransen noemden de trouwring *une alliance*, en dat had hij altijd mooi gevonden. Het huwelijk, het kerngezin, was de alliantie, niet de familie in al haar chaotische waanzin.

Hij legde de ring voorzichtig terug in de kluis. Erachter lag nog een medaille die hij ook goed bewaarde. De Russische Orde van de Vriendschap bestond uit een wereldbol van emaille en verguld zilver, omringd door een groene olijftak en een ster. Het lint was groen en lichtblauw.

De Russen hadden hem die destijds in het geheim toegekend, in Parijs, omdat hij de Russische Federatie grote diensten had bewezen. Natuurlijk wist Sverre dat de ontmoetingen en de geheime overdrachten er niet goed uit zouden zien als de wind uit een andere hoek zou waaien, vooral in het anti-Russische klimaat dat heerste na de invasie van Oekraïne. Maar juist in deze tijd was het belangrijk om een open kanaal met de Russen te hebben. Het was zelfs in lijn met het informele mandaat van SAGA. Maar nu, met Ingeborg als de nieuwe minister van Defensie?

Hij nam een snel besluit. Hij pakte de orde, sloot de kluis en het kantoor af, en haastte zich naar Øksevik. Op de pier dacht hij aan de ministeriële post en het huwelijk, dat over twee weken zou plaatsvinden. Familie ging boven alles, inclusief een Russische Orde van Vriendschap.

Met een flinke zwaai gooide hij de medaille in de fjord.

Hij gooide zijn duistere geheim in zee, zoals zovelen vóór hem. De Russische Orde van Vriendschap brak het wateroppervlak als een munt. Hij zou vijftientig meter zinken, naar een plek waar het licht al sterk gereduceerd zou zijn. De penning zou verdwijnen tussen de schelpen en zeesterren, waarna die onder de modder van de zeebodem zou wegzakken.

Daar zou hij nooit worden gevonden.

HOOFDSTUK 2

De wapenkist

Toen Sonja klaar was met het schoonmaken van de keuken en over het terrein liep in de richting van het huisje van de au pair, kwam er over de laan van Rederhaugen een konvooi aanrijden.

Het bestond uit een stuk of twaalf voertuigen van verschillende grootte, van personenauto tot grote vrachtwagen met aanhanger. Ze waren allemaal uitgerust met de geel-blauwe vlag van haar eigen land en hadden het opschrift SLAVA OEKRAÏNE. In haar eigen taal zeiden ze *Slava Ukraini*.

Het konvooi stopte. De mensen die uit de voertuigen sprongen waren voornamelijk mannen, bebaarde en gespierde types die haar aan soldaten deden denken, maar het gezelschap werd geleid door Sverres jongere zusje, Andrea.

‘Sonja!’ zei ze zwaaiend.

Van alle mensen die ze in de familie Falck had ontmoet, was Andrea degene die ze het meest mocht. Ze gaf de warmste knuffels van de familie en had altijd een vriendelijk woord. Andrea sprak met iedereen, of het nu de conciërge of de president was.

‘We komen rechtstreeks uit Oekraïne,’ zei ze, terwijl ze een sigaret opstak. ‘We hebben uitrusting en proviand afgeleverd en zijn weer teruggereden.’

‘Lange trip,’ zei Sonja. ‘Zijn voertuigen niet het hardst nodig?’

Andrea knikte. ‘Er zijn er daar een heleboel achtergelaten. Deze zullen worden herladen en gaan binnenkort terug.’

Sonja knikte.

‘Trouwens, we houden vanavond een klein feestje in het prieel,’ vervolgde Andrea. ‘Je bent natuurlijk van harte welkom.’

‘Ik pas op de kinderen, maar ik probeer later langs te komen.’

Ze had zich voorgenomen een yogaprogramma te volgen via een app en ging terug naar de hut op de klif om zich om te kleden. De laatste tijd had ze veel yoga gedaan. Het was John die het haar had aangeraden. De series maakten haar sterk en veerkrachtig, en de ademhalingsoefeningen hielpen haar als er beelden uit haar geboorteplaats in het nieuws verschenen.

Sonja had veel nagedacht over wat ze echt voor John voelde. Ja, haar hart klopte elke keer dat hij een wandeling in het bos voorstelde. Ze had niet echt

iets met oudere mannen, maar John was een beleefde man en een attente minnaar. Net als zij was hij een buitenlander in Noorwegen. Waren ze verliefd, of gewoon twee eenzame zielen in een vreemd land?

In het appartement realiseerde ze zich dat ze haar yogamat had schoon gemaakt en in de wasruimte te drogen had gehangen. De wasruimte bevond zich in een opslagloods op een steenworp afstand achter de keerplaats. Het gebouw diende ook als garage voor grotere voertuigen.

Sonja volgde een onverhard pad vanaf de Klif dat zich in een kleine lus door het bos slingerde en naar een ingang aan de achterkant van de loods leidde. Ze ging naar binnen en liep door de gang die naar de wasruimte leidde. Vanuit de garage ernaast hoorde ze een hard, doordringend geluid. Een boormachine misschien, of een lasapparaat? Door een klein raampje in de deur kon ze rechtstreeks de garage in kijken.

Een figuur lag languit op de grond, zijn hoofd verborgen onder de carrosserie. Een van de voorwielen van het busje was eraf. De hele reis, heen en terug, naar Oekraïne over de snelweg was vele duizenden kilometers. Geen wonder dat het busje aan onderhoud toe was.

Ze pakte de opgerolde mat uit de wasruimte. Op de weg terug keek ze nog eens door het raam. Nu zag ze de achterkant van het hoofd van de man. Hij droeg een pet en zat geknield op de grond. Voor hem lag iets wat leek op een platte, zwarte gereedschapskist. De man boog zich over de kist en pakte met beide handen iets vast.

Sonja verstijfde.

Hij hield de loop van een geweer tegen het licht.

Dat Noren wapens naar de oorlog in Oekraïne transporteerden was hun zaak, ook al had ze gelezen dat het via officiële militaire kanalen gebeurde. Maar wie transporteerde er wapens v n het front n  r Noorwegen, verstoppt in een holle ruimte in de carrosserie? Professionele smokkelaars, mensen die wapens en drugs smokkelden. Ze had het op YouTube gezien.

De man draaide langzaam zijn hoofd in de richting van het raam.

Sonja dook weg. Ze werd overvallen door het gevoel iets te hebben gezien wat ze niet had mogen zien. Had hij haar gezien? Ze schoot snel terug naar de wasruimte, glipte naar binnen en draaide het slot om. Op hetzelfde moment hoorde ze de garagedeur opengaan. Ze liet zich tegen de muur zakken. Probeerde zich te concentreren op haar ademhaling, zoals de yogalerares had gezegd. Vanuit de gang hoorde ze voetstappen haar richting op komen. Sonja balde haar vuisten.

De deurklink ging naar beneden. Ze sloot haar ogen.

De man buiten probeerde het nog een paar keer. Wat als hij sleutels had?

Ik ben in Noorwegen, dacht ze, hier kan me niets gebeuren. Hier ben ik veilig.

Er werd aan de deur gerukt. Mensen die wapens uit de oorlog in Oekraïne smokkelden, waren waarschijnlijk tot alles in staat. Moest ze het Andrea Falck vertellen? Sonja huiverde. Wat als Andrea er zelf bij betrokken was?

Eindelijk verdwenen de voetstappen de gang in. De buitendeur waardoor ze naar binnen was gegaan sloeg dicht.

Toen Sonja opstond, trilde ze over haar hele lijf. Ze controleerde nog één keer of het gebouw verlaten was en liep toen snel de gang door naar buiten.

De frisse voorjaarslucht trof haar. Achter de opslagloods liep een pad, dat ze een meter of tien meter volgde tot ze bij een open veld kwam.

Op de keerplaats leek de sfeer gemoedelijk, de chauffeurs hingen over hun motorkap te kletsen met een kop koffie en een sigaret. Had Sverre niet gezegd dat er een alarm zou worden geïnstalleerd? Ja, maar dat zou pas in de middag in werking treden.

Was het allemaal inbeelding geweest? Nee, ze had een wapen gezien, duidelijk bedoeld om Oekraïne tegen de Russen te verdedigen, maar naar Noorwegen gesmokkeld. Ze kon het negeren. Doen alsof ze niets had gezien, een yogasessie doen, schoonmaken en voor de kinderen zorgen. Ze had geluk. Noorwegen was een veilig land. Die rare Noren stonden er zelfs op hun personeel als gelijken te behandelen.

Toen zag ze de figuur uit de garage. Het moest hem zijn, de zwarte pet en het witte t-shirt waren hetzelfde. Met de kist in de hand liep hij kalm het grindpad op. De man bewoog zich onbekommerd naar de toren van het hoofdgebouw, alsof hij een gitaarkoffer droeg.

Toen hij bij de ingang van de kelderverdieping aankwam, nam Sonja een snel besluit.

Toen ze het jaar ervoor voor de familie was gaan werken, had Sverre haar een rondleiding gegeven over het enorme landgoed. Vanuit de kelderverdieping van de toren had hij haar via een trap naar een oude schuilkelder geleid. Het gewelf, legde hij uit, was na de oorlog ook gebruikt als wapenopslagplaats, voor het geval er een Russische invasie zou plaatsvinden. Nu waren er plannen om er een museum voor schoolkinderen van te maken.

De figuur keek voorzichtig om zich heen en liet zichzelf binnen.

Amper een minuut later deed Sonja hetzelfde. Als au pair had ze de sleutels van de kelder, waar ze vaak een paar flessen wijn had gehaald. Voorzichtig draaide ze de sleutel van de kelderdeur om. Ze opende de deur op een kier, hield haar hoofd scheef en luisterde in het donker naar de kelder.